

ע"פ 13048/07/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

27 ספטמבר
2016

ע"פ 13048-07-16 פלוני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד
כבוד השופטת יפעת שטרית
כבוד השופט סאב דבור
המערער פלוני
נגד
המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת, (כב' השופט נ. אדריס) בתיק 57201-05-16 מיום
28/06/16

נוכחים:

בשם המערער עו"ד מ. אבו נסאר.

בשם המשיבה עו"ד סימונה בן חיים לוי.

המערער בעצמו.

פסק דין

המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב ודרישה באיומים של רכוש ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל, עונשי מאסר מותנים, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי, חתימה על התחייבות, וחויב לשלם פיצוי למתלוננים בסך של 1,500 ₪ כל אחד.

בכתב האישום בו הודה, מתוארת מסכת של מעשים שבוצעה ב-24/05/15, בשעת לילה מאוחרת (03:00), כאשר המערער נהג ברכב אחרי הרכב שבו נסעו המתלוננים במהירות מופרזת, עקף אותם במהירות ולאחר מכן האט בפתאומיות ואילץ אותם לעצור. הדבר חזר על עצמו מס' פעמים, כאשר באחת מן הפעמים, עקף המערער את המתלוננים, עצר לפניהם וחסם את דרכם. המתלוננים חששו לביטחונם, לכן ביצעו פניית פרסה והתכוונו לחזור לכיוון רמת צבי, אלא שהמערער עשה כמותם והמשיך לנסוע אחריהם. המתלוננים דיווחו למשטרה על האירוע וביקשו עזרה, אולם בינתיים עקף אותם שוב המערער ואילץ אותם לעצור את רכבם. המערער עצר במקביל לרכבם של המתלוננים,

עמוד 1

צעק עליהם ואיים עליהם, באומרו להם: "אני אפוצץ אתכם, אני לא אתן לכם לצאת מפה". בתגובה, ניסו המתלוננים לדבר אל לבו ולאחר חילופי דברים, נסעו מן המקום, בסוברם, כי המערער הניח להם לנפשם, אולם כעבור זמן קצר התברר, כי המערער המשיך לרדוף אחריהם לתוך הקיבוץ. כאשר עצרו את רכבם, דרש מהם המערער להוציא את תכולת כיסיהם, וצעק עליהם בצורה מאיימת, והם בתגובה נתנו לו 100 ₪ ונמלטו מן המקום בנסיעה מהירה. גם בהזדמנו זו המשיך המערער לרדוף אחריהם, עד אשר הגיעו לשער נעול ונאלצו לעצור. בשלב זה עזב אחד המתלוננים את הרכב ונס על נפשו והסתתר באחד מבתי הקיבוץ ובינתיים דרש המערער שוב מן המתלונן האחר, לתת לו את כל תכולת כיסיו.

משאמר לו המתלונן כי אין בידו דבר, למעט הפלאפון, לקח המערער את הפלאפון ממנו ונסע מן המקום בפראות.

בהמשך, איבד המערער שליטה על הרכב בו נהג, סטה מן הכביש והתדרדר לתעלת מים. משנכשלו ניסיונותיו לחלץ את הרכב, הוא נטש אותו ועזב את המקום.

הודאת המערער באה במסגרת הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, אולם לא הוסכם דבר לגבי העונש, פרט לכך שהעונש ייגזר לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן, מפאת גילו של המערער וכי תוזמן חוות דעת ממונה עבודות השירות, וזאת על אף שהמשיבה הצהירה באותו מעמד, כי עמדתה היא שהעונש צריך להיות במאסר בפועל.

בטרם נגזר דינו של המערער, כאמור, הונח בפני בית המשפט קמא תסקיר שירות המבחן, אשר לא בא בכל המלצה לגבי חלופת ענישה או אפיק שיקומי. מתוך התסקיר עולה, כי שירות המבחן התרשם, כי המערער לוקח אחריות פורמלית בלבד על מעשיו, הוא משליך חלק מהם על המתלוננים. המערער התקשה לערוך התבוננות אישית על מעשיו, לא התחבר לחומרת המעשים ולעובדה, כי הפחיד ופגע במתלוננים. שירות המבחן התרשם, כי על אף שהמערער הצהיר, כי יהא מוכן לקחת חלק בהליך הטיפול לא התחבר לצורך זה והוא לא הביע כל בעייתיות המצריכה לדעתו, טיפול או ייעוץ. לצד זאת, הוא הציג פסאדה של אדם המתפקד באורח חיים נורמטיבי והמסוגל לשלוט בדחפיו. לא זה היה הרושם שקיבל שירות המבחן מתוך שיחה עמו. לעמדת שירות המבחן, המערער מצוי בעיצומו של תהליך התבגרות, מתקשה בוויסות דחפיו ונוטה להגיב באופן אימפולסיבי ותוקפני בסיטואציות של כעס. לאור האמור, התקשה שירות המבחן להעריך את רמת הסיכון הנשקפת ממנו להישנות עבירות דומות ולא בא, כאמור, בכל המלצה טיפולית.

לאחר שבחן את שיקולי הענישה בהתאם למתווה תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, קבע בי המשפט קמא, כי מתחם העונש ההולם בעבירות שביצע המערער, בנסיבותיהן, נע בין שישה חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשים, וקבע א עונשו של המערער בתוך המתחם, בצד הנמוך שלו, כאשר דן אותו לשמונה חודשי מאסר בפועל.

בפנינו טען ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה ולא נתן משקל מספיק לעברו הנקי וליתר השיקולים העומדים לזכותו, כמו גם העובדה שלא שלל את האפשרות לשלבו בהליך טיפולי.

לאחר ששקלנו טיעוני הצדדים, שוכנענו, כי דין הערעור להידחות.

כידוע, ערכאת הערעור איננה מתערבת בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא מקום בו נפלה טעות בולטת בגזר הדין או שהעונש סוטה באופן ניכר מרף הענישה הנהוג. בענייננו, לא שוכנענו, כי העונש הינו חמור ובוודאי לא ניתן לומר, כי בית המשפט קמא הטיל על המערער עונש חמור במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

המעשים שביצע המערער הינם חמורים, ניכר בהם כי בוצעו תוך איבוד שליטה ואימפולסיביות, כפי שתיאר שירות המבחן בתסקירו, מבלי שהמערער הצליח לערוך בדיקה ולברר את הסיבה להתנהלות זו, וכן לא ראה צורך ונזקקות טיפולית אמיתית, בבעיה אשר הוא מתכחש לה.

במהלך פרק זמן לא קצר, שב המערער והטיל את אימתו על המתלוננים, אשר בשעת לילה מאוחרת נאלצו פעם אחר פעם לנסות להתחמק ממנו. המתלוננים חשו פחד ואימה, עד כי התקשרו למשטרה להזעיק עזרה ובצר להם גם נענו לדרישותיו ומסרו לידיו גם את כל הרכוש שהיה בידיהם.

לעבירות אלה נלוותה גם עבירת תעבורה מסכנת חיים.

בנסיבות אלה, צדק בית המשפט קמא, כאשר עמד על חומרת הפגיעה בערכים המוגנים באמצעות העבירות, לאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורטו בכתב האישום. בשים לב לאמור, מתחם העונש שנקבע על ידי בית המשפט קמא איננו חמור והוא משקף כראוי את חומרת הנסיבות של ביצוע העבירות ונותן ביטוי לעיקרון המנחה בענישה שהוא עיקרון ההלימה.

עונשו של המערער מוקם בתוך המתחם בחלק התחתון שלו, אם כי לא ברף התחתון ביותר, וזאת בשים לב לתסקיר ולמפורט בו, ובהעדר טיפול ייעודי לבעיות מהן סובל המערער. אנו סבורים, כי בית המשפט קמא לא טעה במיקום זה, גם אם לוקחים בחשבון את עברו הנקי של המערער והנסיבות האישיות כפי שפורטו בתסקיר.

לאור המפורט לעיל, אנו מורים על דחיית הערעור.

ניתן והודע היום כ"ד אלול תשע"ו, 27/09/2016 במעמד הנוכחים.

ס' דבור, שופט

י' שיטריט, שופטת

**א' הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]**